

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΙΕΡΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΔΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Ἐκδόσει Κελεύσει

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΥ ΤΟΥ Α.

ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ Π. ΤΑΦΟΥ.

1885

ΣΗΜ. Ἡ ἐν ἄλλοις Τυπογραφεῖσις ἐκτύπωσις τῆς παρού-
σης βίβλου καταδιωχθήσεται κατὰ τὸν νόμον.

(Πράξις Τυπογραφείου ἀριθμ. 113.)

Καὶ ἑτέραν αὐτῆς θεωριλῆ ἅμα δὲ καὶ θεοπρεπῆ βί-
βλον προσάγει καὶ μεταδίδωσι τὸ κοινωφελές καὶ φυγα-
τρόφον τοῦ Παναγίου καὶ ζωοπαρόχου Τάφου Τυπογρα-
φείου πρὸς ψυχικὴν τέρψιν τε καὶ παραμυθίαν τῷ εὐσεβεῖ
χριστεπωνύμῳ πληρώματι. Ἔθος ἐστὶ τῆ τῶν Ἱεροσολύμων
Ἐκκλησία ἐκ χρόνων ἀρχαίων καλῶς καὶ σωτηρίως ἐπι-
κρατήσαν, κατὰ τὴν ἐτήσιον τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπερα-
γίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἑορτῆν, τὴν κοινὴν πᾶσι
τοῖς τε ὀρθοδόξοις καὶ ἑτεροδόξοις, καὶ αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἐν-
δαπίοις ὀθωμανοῖς, ἵνα πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ θαυ-
μαστοῖς ἀναγνώσμασι, δι' ὧν ἡ τῶν πιστῶν ἐκκεκαυμένη
εὐσέβεια οὐ παύεται εὐλαβῶς τιμῶσά τε καὶ γεραίρουσα
τὴν ὑπέραγρον τοῦ Θεοῦ Μητέρα, ἐπιτελῆται τῆ παραμο-
νῇ ἰδιάζουσά τις ἐπιτάφιος ἤτοι ἐπικήδειος τελετή, ἐν ἣ,
περίσταμένου κύκλῳ τοῦ ἱεροῦ τῆς Θεομήτορος Κουβου-
κλίου σύμπαντος τοῦ πρεσβυτερίου, ψάλλονται ἑναρμονί-
ως, καθὰ δὴ καὶ ἐν τῷ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ Ἐπι-
τάφιῳ, τῷ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαβ-
βάτου ψαλλομένῳ, διάφορα ἐν ἄσμασιν ἐγκώμια πρὸς τὴν
μεταστᾶσαν Μητροπάρθενον Θεοτόκον Μαρίαν. Ἐνθεν τοι
καὶ διάφοροι ἐγνωριαστικοὶ Κανόνες παρὰ πολλῶν εὐσε-
βῶν καὶ φιλεόρτων λογίων ἐμελουρήθησαν, ὧν πανηγυρι-
κώτερος ἦν ὁ παρὰ τοῦ Ἐμμανουήλου μεγάλου ῥήτορος

ποιηθείς, ὅστις τέως ἐπὶ χρόνους ἱκανοὺς ἐφάλλετο ἐν τῷ
τῆς ἁγίας Γεθσημανῆς σεβασμῷ τῆς Θεοτόκου Ναῶ. Ἄλ-
λ' ἐπειδὴ περ ἐν πᾶσιν οὐκ εἶχε καλῶς, οἷα δὴ ταυτολογίας
πλήρης καὶ που καὶ περὶ τὴν σύνταξιν χωλαίνων, διὰ τοι
τοῦτο ἔδοξε τῷ κατὰ τὸ ἀψπγ'. πατριαρχεύοντι τοῦ Ἀπο-
στολικῷ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου ἀοιδίμῳ Κυρῷ Ἄβρα-
μῷ ἐπιτρέψαι τε καὶ ἀναθεῖναι τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον τούτου
μεταποίησιν τῷ τὴν διδασκαλικὴν ἑδραν τῆς Ἱεροσολυμιᾶ-
δος Σχολῆς καρποφόρως καὶ εὐδοκίμως τηνικαῦτα κοσ-
μοῦντι Ἱεροδιδασκάλῳ Προκοπίῳ, ἀνδρὶ Πελοποννησίῳ,
ὃς δὴ καὶ ἐξεπέρανε τοῦργον προθύμως, τῷ πατριαρχικῷ
ὑπέικων κελύσματι, καθάπερ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πρὸς
τὸν Μητροπολίτην Ναζαρέτ Κ. Νεόφυτον ἐπιστολῆς κατα-
δείκνυται, ἣν περ αὐτόγραφον ἐς δεῦρο διασωθεῖσαν, καὶ
εἰς χεῖρας ἡμῶν περιελθοῦσαν, παραθέσθαι ἐνταῦθα ὀλό-
κληρον ἐγνώμεν, τοῖς τὰ τοιαῦτα φιλοῦσιν, ἀρχαιολογεῖν
χαριζόμενοι· ἔχει δὲ ἡ ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεως ὧδε: « Τῷ
Πανιερολογιωτάτῳ Μητροπολίτῃ ἁγίῳ Ναζαρέτ Κ. Κ.
Νεοφύτῳ, τῷ ἐν Χριστῷ σεβασμῷ μοι Δεσπότη, τὴν προσ-
ήκουσάν μου μετ' εὐλαβείας ἀπονέμω προσκύνησιν. — Τὸ
μὲν τὰ καλῶς ἔχοντα μετακινεῖν, Πανιερολογιώτατε Δέ-
σποτα, λυμεῶνος μᾶλλον ἢ οἰκονομοῦντος ἐστὶν ἄντικρυς·
τὸ δὲ τὰ κακῶς πως διακείμενα διορθοῦν πειραῖσθαι, οὐ
μᾶλλον οἰκονομικοῦ ἢ τοῦ τὰ καλὰ ζηλοῦντος ἐστὶν ἴδιον.

Ὅποίας δ' οὖν μοίρας τυγχάνω ὧν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι μου
ποιηματίῳ τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ Κανόνος τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου, γινώσεται σαφῶς ἡ Πανιερολογιότης αὐτῆς,
μετ' ἐπιστάσεως τῆς προσηκούσης παραβαλοῦσα τοῦτο τῷ
παρά τινος Ἐμμανουήλου μεγάλου ῥήτορος ποιηθέντι, καί,
ὡς οἶδε, μέχρι τούτου πρὸ χρόνων ἱκανῶν ἐν τῷ τῆς ἁγίας
Γεθσημανῆς σεβασμῷ Ναῶ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ τῆς Κοι-
μήσεως αὐτῆς μνήμῃ ψαλλομένῳ, ἀποχρώντως ἔχουσα εἰς
τὴν τούτων διάγνωσιν. Ἄλλως τε οὐδὲ οἴκοθεν ὥρμησα εἰς
τὴν τούτων μετακινήσιν, οἷα δὴ τις τῇ φιλοτιμίᾳ δωροῦμε-
νος, ἀλλ' ὡς τῷ κοινῷ Πατρὶ καὶ Πατριάρχῃ ἡμῶν πειθαρχῶν,
μετακινήσασιν τοῦτο, ὡς μὴ καλῶς ἔχον, ἅτε δὴ ταυ-
τολογίας πλήρες, καὶ που κακοςύντακτον, προτρέψαντί
με. Εἰ μὲν οὖν δοκεῖ τι τοῦτο ὑπερτερεῖν τοῦ τοῦ Ἐμμα-
νουήλου συντάξει, τάξει τε καὶ νοήμασι, καθ' ἣν ἔσχεν ἐπ'
ἐμοὶ προσδοκίαν ὁ κοινὸς Πατήρ, ἢ ἄλλου του ἄλλῳ τῷ
ποιηθέντος, τῆς Πανιερολογιότητος λοιπὸν αὐτῆς ἐστὶν ἐπι-
τάξει τοῦτο ἀντ' ἐκείνου ἀπ' ἄρτι ψάλλεσθαι ἐν τῇ τῆς
Κοιμήσεως μνήμῃ τῆς Θεοτόκου, τῆς τὸ πρόσωπον τοῦ
κοινοῦ Πατρὸς ἐπιφερούσης, μέχρις ἂν κάκειθεν κανονι-
σθεῖη. Εἰ δὲ μὴ ἔξοστιν αὐτῇ παίξειν τὰ παίγνια, καὶ αὐ-
τὸ τοῦ Ἐμμανουήλου ἐπικρατεῖτω ὡς καλῶς ἔχον, μέχρις
ἂν τις ἀποδείξῃ ἄλλος μετακινήσας τὸ κάλλιον τούτου
ποιῆσαι ἢ περ ἐμὲ δύνασθαι». — Οὕτως οὖν ἔκτοτε ἄχρ'

θεῦρο ταῦτα τὰ παρὰ τοῦ Προκοπίου πεποιημένα ἐγκω-
 μιαστικά ἄσματα ἀντὶ παντός ἄλλου κατὰ πατριαρχικὴν
 ἐπικύρωσιν καὶ ἐπιταγὴν ἐψάλλοντο ἐν χειρογράφοις, καὶ
 ὑπὲρ πάντα προετιμῶντο πάντοτε, καὶ περ τὸ αὐλῆ. καὶ
 ἕτερα ἐν Βενετία τύποις ἐξεδόθησαν, φέροντα ἐπιγραφὴν
 τοιάνδε: « Ἀκολουθία ἱερὰ εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς ὑπερα-
 γίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας,
 ἐκ πολλῶν ἐρανισθεῖσα εἰς χρῆσιν τῶν φιλεόρτων Χριστιανῶν».
 Πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτον τὸν Κανόνα, ἐπειδὴ περ οὐκ ἔγινε
 ἐν πᾶσι τελείως ἁρμονικός, οὐκ ἔδει καταλειφθῆναι ἀνεπέξ-
 ἔργαστον καὶ ἀδιόρθωτον. Καὶ δὴ πρῶτον μὲν τῶν τροπα-
 ρίων τινὰ ἐπιμελεία τοῦ ποτὲ Καθηγουμένου τῆς ἁγίας Γεθ-
 σημανῆς Σαμουὴλ τοῦ Πελοποννησίου ἀκριβέστερον θεωρη-
 θέντα καὶ ἐπὶ τὸ καθ' εἰρμὸν ἄδεσθαι μεταρρυθμισθέντα ἐπι-
 διωρθώθη, τύποις δ' ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου
 Πατριάρχου Κυροῦ Κυρίλλου τοῦ Β'. Νῦν δὲ τὸ τρίτον κα-
 λέουσαι τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Κ. Κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
 τοῦ Α'. ἀναθεωρηθεὶς ὅλος ἐξ ὑπαρχῆς ὁ Κανὼν καὶ κατὰ
 τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν ἐννοιαν ἐπὶ τὸ τελειώτερον διασκευ-
 ασθεὶς, τύποις ἐκδίδεται, πρὸς εὐκολίαν μὲν τῶν ἐν τῷ εἰ-
 ρημένῳ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου πανσέπτῳ Ναῷ τὴν Ἐπι-
 τάξιον ψαλλόντων κατ' ἔτος Ἀκολουθίαν, εὐφροσύνην δὲ
 καὶ τέρψιν πνευματικὴν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ὅσοι τοῖς
 σοιοῦτοις ψυχροτερπέσι γαίρουσιν ἀναγνώσμασι.

Τῆ παραμονῇ τῆς Κοιμήσεως, τῆ ἰδ'. Αὐγούστου, ἡ Α. Θ.
 Μακαριότης ὁ Πατριάρχης, εἶ γε τύχοι ἐνδομῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν
 Ἀρχιερέων καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου κατέρχεται ἀπὸ
 πρωίας εἰς τὴν ἁγίαν Γεθσημανῆν, κακεῖ παραμένει ὑπὸ σκιῆς ἐπὶ
 τούτῳ πρότερον πεπηγμένως. Προετοιμασθέντων δὲ τῶν πρὸς
 ὑποδοχὴν ἀπάντων, ὁ κατὰ καιρὸν Καθηγουμένος τῆς ἁγίας
 Γεθσημανῆς ἀναγγέλλει τοῦτο τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ, ἡ
 ἀπόδημῶντος τούτου, τοῖς Ἐπιτρόποις αὐτοῦ καὶ τοῖς λοιποῖς,
 οἵτινες τότε μετ' ἀπάσης τῆς ἀκολουθίας κατέρχονται πρὸς τὸν θεῖον
 Ναόν. Ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων πρὸς τὴ θύρα βαθμιῶν οἱ μὲν
 Ἱερεῖς ἐνδοξοῦμενοι τὰ ἱερὰ ἀμφια καὶ βαστάζοντες τὸ ἱερὸν Εὐαγγέ-
 λιον καὶ τὴν σεβασμίαν τῆς Κοιμήσεως Εἰκόνα, οἱ δὲ Ἱεροδιάκονοι
 βαστάζοντες θυμιάτα, ὁ δὲ Ἡγούμενος μετὰ θυμιαμάτων καὶ βοδο-
 στάγματος, προὔπαντ' αὐτῷ Πατριάρχῃ, ὅστις, ἐνδοξάμενος τὸν
 ἱερὸν μανδύαν καὶ λαβὼν τὴν ἀρχιερατικὴν ῥάβδον προσκυνεῖ καὶ
 ἀσπάζεται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Θεομητορικὴν Εἰκόνα. Εἶθ'
 οὕτω λαβὼν ἀναχεῖρας τὸν τίμιον Σταυρόν, κατέρχεται εὐλογῶν
 τὸν λαόν, θυμιώμενος ὑπὸ τῶν Ἱεροδιακόνων, προηγουμένων τῶν
 Ἱερέων καὶ τῶν Ψαλτῶν ψαλλόντων τὸ Ἀπολυτίκιον « Ἐν τῇ γεν-
 νήσει τὴν παρθενίαν ἐψύλαξας, κτλ. », ἐρεπομένων δὲ τῶν λοιπῶν
 Ἀρχιερέων καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἐπειδὴν δὲ γένωνται
 εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, ὁ Πατριάρχης εὐλογεῖ ὡς συνήθως, ψαλλόν-
 των τῶν Ψαλτῶν τὸ: « Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα ». Ἀνελθόντος δὲ
 τούτου ἔπειτα εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον θρόνον, ἀσπάζεται τὴν
 δεξιάν αὐτοῦ ὁ Ἡγούμενος, καὶ ἀρχομένων τῶν Ψαλτῶν ψάλλειν
 ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους τὸ: « Τὸν Δεσπότην » κτλ. » λαμβάνει και-

β'.

ρὸν ἅπαν τὸ πρεσβυτέριον, καὶ ἐνδύεται τὰς ἱερατικὰς αὐτοῦ στολὰς· οἱ δὲ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἐνδύονται ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμόφορον· ὁ δὲ Πατριάρχης, ψαλλομένου τοῦ: «Ἄνωθεν οἱ Προφῆται», εἰσέρχεται εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ ἐνδύεται σύμπασαν τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ μετὰ τοῦτο θυμιᾷ κυκλοειδῶς τὴν ἐν τῷ μέσῳ κειμένην ἱεράν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Κλίνην, καὶ ποιεῖ Εὐλογητόν. Ψαλλόντων δὲ τῶν Ψαλιτῶν τὸ: «Τρισάγιον κτλ.» αἴρουσι τὴν Κλίνην οἱ Ἱερεῖς καὶ μεταφέρουσι κάτωθεν τοῦ Πολυελαίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ, ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου, ἣν περικυκλοῦσιν ἅπαν τὸ ἱερατεῖον. Τότε δὴ ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, καὶ θυμιάσας ἀρχεται ψάλλειν ἐμμελῶς τὸ: «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κτλ.» ἐξελθὼν δὲ θυμιᾷ σταυροειδῶς τὴν Κλίνην, ἀκολουθῶς ἅπαν τὸ ἱερατεῖον καὶ τὸν λαόν. Συμπληρωθείσης τῆς Α'. στάσεως, γίνεται αἴτησις, καὶ ὁ πρῶτος τῶν Ἀρχιερέων θυμιᾷ ἐντὸς τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, καὶ ἀρχεται τῆς Β'. στάσεως, καὶ οὕτω καθέξῃς. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐγκωμίων, ψάλλουσι τὰ Εὐλογητάρια, τὸ Ἐξαποστειλᾶριον, τοὺς Αἴνους καὶ τὴν δοξολογίαν· ὅποτε ὁ κλῆρος κατασπάζεται εὐλαβῶς τὴν ἐπὶ τῆς ἱεράς Κλίνης κειμένην τῆς Ἀειπαρθένου Εἰκόνα. Ἀρχομένου δὲ τοῦ «Ἁγίου ὁ Θεός» αἴρουσιν αὖθις τὴν ἱεράν Κλίνην οἱ Ἱερεῖς, καὶ οὕτως ἀναβαίνουνσι τὰς βαθμίδας μέχρι τοῦ τόπου τῆς προὔπαντήσεως, ἐνθα καὶ γίνεται συναπτὴ ἐκτενής, ἐν ἣ μνημονεύονται τὰ ὀνόματα τῶν πατέρων, καὶ ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὁρθοδόξων προσκυνητῶν τοῦ ζωοδόχου Τάφου. Μετὰ δὲ ταῦτα, εὐλογεῖ ὁ Πατριάρχης τὸν λαόν καὶ ψαλέντος τοῦ: «Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα», κατέρχονται ψάλλοντες τὸ: «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων κτλ.», καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ τροπάρια τὰ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀκολουθίας φερόμενα· τούτῳ δὲ οὕτω περαιωθέντων, ἐναποτιθέασιν αὖθις ἐν τῷ Καθολικῷ τὴν ἱεράν Κλίνην, καὶ γενομένης παρὰ τοῦ Πατριάρχου τῆς ἀπολύσεως, ἀνέρχεται σύμπας ὁ ἱερός κλῆρος εἰς τὰς παρεσκευασμένας σκηναὺς πρὸς ἀνάπαυσιν. Καὶ ἡ μὲν ἱερά τῆς Θεομήτορος Κλίνης ἵσταται ἐν τῷ ῥηθέντι τόπῳ μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς ἣται τῆ

κδ'. τοῦ Αὐγούστου καθ' ἃς ἡμέρας κατερχόμενοι πολλοὶ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων καὶ αὐτῶν ἐπι τῶν Ὀθωμανῶν, κατασπάζονται αὐτὴν καὶ διέρχονται ὑποκάτωθεν αὐτῆς χάριτι εὐλαβείας· ἡ δὲ Εἰκὼν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας, τουτέστι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως, μεταφέρεται μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου κείμενον Μετόχιον τῆς ἀγίας Γεθσημανῆς, ἀκολουθοῦντος παντὸς τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, αἰνοῦντος καὶ εὐλογοῦντος τὴν Ὑπέραγνον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Κόσμου τὴν πρόξενον.

ΕΓΚΩΜΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΗΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Ἦγος πλ. ἁ.

Ἡ Ἄγνη ἐν τάφῳ, κατετέθης βαβαί, ἡ Θεὸν ἐν τῇ
γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ κυήσασα ἀφράστως
ἐπὶ γῆς.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὄδῳ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Μαριὰμ, πῶς θνήσκεις; πῶς τῷ τάφῳ οἰκεῖς, τῆς
ζωῆς τὸν χορηγὸν ἢ γεννήσασα, τὸν νεκροὺς ἐξα-
ναστήσαντα φθορᾶς;

Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, Θεὸς Λόγος, Ἄγνη, χωρητὸς
τῇ σῇ νηδυί ἐγένετο· πῶς ἐν τάφῳ σμικροτάτῳ σὺ
χωρεῖς;

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν ἐπορεύθησαν.
Τὸν ὠραῖον κάλλει παρὰ πάντας βροτούς ἢ γεν-
 νήσασα ἀνείδεος φαίνεται, ὑποκύπτουσα θεσμοῖς
 τοῖς φυσικοῖς.

Σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάεσθαι σφόδρα.

Διὰ σοῦ ὁ ἄδης ἐγυμνώθη, Σεμνή, καὶ ἡμεῖς δόξαν
 Θεοῦ ἐνεδύθημεν· πῶς οὖν κύπτεις τοῖς τῆς φύσεως
 θεσμοῖς;

Ὅρελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου τοῦ φυλάεσθαι τὰ δικαιώματά σου.

Διὰ σοῦ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου, Σεμνή, συνετρίβη
 καὶ φθορᾶς ἀπηλλάγημεν· πῶς οὖν θνήσκεις καὶ
 λογίζῃ ἐν νεκροῖς;

Τότε οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου.

Χώραν ἀχωρήτου, τοῦ Θεοῦ, Μαριάμ, χρηματίσα-
 σαν καὶ ἅγιον τέμενος, νῦν καλύπτει σε ἄγρος
 Γεθσημανῆς.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας, ἐν τῷ μεμαθηκέναι με
 τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Υπὸ γῆν κατῆλθες, ἐπὶ γῆς τὸν Χριστὸν ἢ κη-
 σασα ὡς βρέφος, Θεόνυμφε, ἵνα σῶσῃ ἐκ θανάτου
 τοὺς βροτούς.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλίπῃς ἕως σφόδρα.

Απορεῖ καὶ φύσις, καὶ πληθὺς νοερά, τὸ ἐν σοί,

Παρθενομητορ, μυστήριον τῆς ἐνδόξου καὶ ἀβρή-
 του σου ταφῆς.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάεσθαι
 τοὺς λόγους σου.

Ω θαυμάτων ξένων, ὦ πραγμάτων καινῶν! ἢ πνοῆς
 μου τὸν δοτῆρα κηύσασα, ἄπνους κεῖται καὶ κη-
 δεύεται νεκρά.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε· μὴ ἀπόσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Αποστόλων δῆμος, θεαρχίῳ βουλή, πρὸς σὲ ἤκει
 μεταρσίως αἰρόμενος, τοῦ κηδεῦσαί σου τὸ σῶμα
 τὸ σεπτόν.

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυφα τὰ λόγια σου ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω σοι.

Νοερῶν συντρέχει στρατιῶν ἢ πληθὺς Ἀποστό-
 λους σὺν ἁγίοις κηδεῦσαί σε, τὴν Πανάχαραντον
 Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εξουσίαι, Θρόνοι, Χερουβείμ, Σεραφεείμ, Κυριότη-
 τες, Ἄρχαί σὺν Δυναμέσι, τὴν σὴν κοίμησιν ὑμνοῦ-
 σιν εὐλαβῶς.

Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρίματα τοῦ στόματός σου.

Θνήσκεις νεκρωθεῖσα, ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ, ἢ τῆς
 φύσεως τοὺς ὄρους νικήσασα, τῷ σῶ τόκῳ Μητρο-
 πάρθενε Ἄγνη.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην, ὡς ἐπὶ παντὶ πλούτῳ.
Νοεραί σε τάξεις, ἠπλωμένην νεκράν, ὅτε εἶδον
 ἐκπλαγεῖσαι, **Πανάχραντε**, ἐκαλύπτοντο ταῖς πτέρυξιν αὐτῶν.

Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσγήσω, καὶ κατανοήσω τὰς ὁδοὺς σου.
Ἵμνοις οὐρανίοις ἐμελώδουν, **Σεμνή**, τὴν τριήμερον ταφήν σου οἱ ἄγγελοι, καὶ τὴν δόξαν ἐμεγάλυνον τὴν σὴν.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.
Οὐρανὸς ὡς ἄλλος, ἀνεδείχθη, **Ἄγνή**, δεξαμένη τὸ σὸν σκῆνος τὸ ἀχραντον, ἡ ἁγία καὶ σεπτὴ **Γεθσημανή**.

Ἄνταπῶδος τῷ δούλῳ σου· ζῆσόν με, καὶ φυλάξω τοὺς λόγους σου.
Οπου γὰρ τὸ σκῆνος τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ, ἐκεῖ χορεῖται αὐλίζονται οὐρανίων οὐσιῶν πανευλαβῶς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

Τὴν γὰρ σὴν γαστέρα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο, καὶ τὴν μήτραν θρόνον θεῖον ἀληθῶς.

Πάροικος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῆ, μὴ ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὰς ἐντολάς σου.

Τοὺς τοῦ Λόγου μύστας θάμβος εἶχεν, **Ἄγνή**, σὲ

νεκράν οὔσαν καὶ ἄφωνον βλέποντας, χρηματίσασαν **Μητέρα** τῆς ζωῆς.

Ἐπετόθρησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ.

Τάφος μὲν καλύπτει τὸ σὸν σκῆνος, **Ἄγνή**, τὴν δὲ θεῖαν σου ψυχὴν χειριζόμενος, ὁ Υἱὸς σου ἀγκαλίζεται λαμπρῶς.

Ἐπιτήμησας ὑπερηφάνους· ἐπικατάρτοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου.

Βασιλὶς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐγνωρίσθης πάσῃ κτίσει, **Μαριάμ**.

Περίελε ἀπ' ἐμοῦ ὄνειδος καὶ ἐξουδένωσιν, ὅτι τὰ μαρτύριά σου ἐξεζήτησα.

Νύμφην τοῦ Ὑψίστου, καὶ **Μητέρα** σαφῶς Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ Λόγου γινώσκωμεν, κἂν ἐν τάφῳ σε δρῶμεν ὡς φθαρτήν.

Καὶ γὰρ ἐκάθισαν ἄρχοντες, καὶ κατ' ἐμοῦ καταλάλουν· ὁ δὲ δούλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου.

Ἄνθος ἀφθαρσίας, καὶ **Μητέρα** Θεοῦ, οἶδαμέν σε καὶ κηρύττομεν, **Ἀχραντε**, κἂν ἐν τάφῳ σε δρῶμεν ὡς θνητήν.

Καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστί, καὶ αἱ συμβουλῖαι μου τὰ δικαιώματά σου.

Κλείς τῆς βασιλείας, τοῦ Θεοῦ ἀληθῶς, ἐγνωρί-
σθης τοῖς πιστοῖς, Ἀειπάρθενε, κἄν ὁ τάφος σε κα-
λύπτει ὡς νεκράν.

Ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου· ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Πύλη σωτηρίας, ἐγενήθης ἡμῖν, ἀρχηγός τε νοη-
τῆς ἀναπλάσεως, κἄν ὑπείκεις τῇ τῆς φύσεως φθορᾷ.

Τὰς ὁδοὺς μου ἐξήγγειλα, καὶ ἐπήκουσάς μου· δίδαξόν με τὰ
δικαιώματά σου.

Στάμνον τὴν τὸ μάννα δεξαμένην τὸ πρὶν τὸ οὐ-
ράνιον ὁ τάφος σε δέχεται, νῦν, Παρθένε, τὴν αἰ-
τίαν τῆς ζωῆς.

Ὅδὸν δικαιωμάτων σου συνέτισόν με καὶ ἀδολεσχῆσω ἐν τοῖς
θαυμασίοις σου.

Ράβδος ἡ τὸ ἄνθος τὸ εὐῶδες Χριστόν, ἐξανθή-
σασα τῷ τάφῳ νῦν τέθαπται, ἵνα φύση σωτηρίας
τὸν καρπὸν.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς
λόγοις σου.

Παρὰ τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος τὸ σὸν κατε-
τέθη σκῆνος, Ἄχραντε, σύμβολον παρακλήσεως
κλαιόντων τῆς ἐκ σοῦ.

Ὅδὸν ἀδικίας ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τῷ νόμῳ σου ἐλέησόν με.

Ενθα γὰρ ἡ κρίσις, ζώντων τε καὶ νεκρῶν, τὸ σὸν

σκῆνος κατετέθη Πανάμωμε, ὡς δυσώπησις με-
γίστη τοῦ Κριτοῦ.

Ὅδὸν ἀληθείας ἠρετισάμην, καὶ τὰ κρίματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Σὺ γὰρ μόνη πέλεις, ἐν θνητοῖς ἀληθῶς, ἀναστά-
σεως τὸν τύπον ἐκλάμπουσα, σὺ καὶ μόνη τῶν
πταιόντων ἰλασμός.

Ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, Κύριε, μή με κατασχύνῃς.

Θρόνος τοῦ Ἰψίστου γενομένη Ἄγνή, ἀπὸ γῆς
πρὸς οὐρανὸν μεταβέθηκας, μεταστᾶσα εἰς αἰώνιον
ζωήν.

Ὅδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τὴν καρδίαν μου.

Ηνίκα ἐπέστη Ἀποστόλων πληθὺς, τῇ κηδεύσει
σου βοῶντες ἐκόπτοντο, τὴν σὴν στέρησιν θρηνοῦν-
τες γοερῶς.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τὴν ὁδὸν τῶν δικαιωμάτων σου, καὶ
ἐκζητήσω αὐτὴν διὰ παντός.

Τὸν ἐχθρὸν σῶ τόκῳ, θανατώσασα πρὶν, ἀθανά-
τους εἰς σκηναὶς μεταβέθηκας, νεκρωθεῖσα νόμῳ
φύσεως βροτῶν.

Συνέτισόν με, καὶ ἐξερευνήσω τὸν νόμον σου, καὶ φυλάξω αὐτὸν
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Εχαιρον χορεῖαι οὐρανίων νοῶν, ἀπὸ γῆς σε φε-
ρομένην δεχόμεναι, εἰς οὐράνια σκηνώματα Ἄγνή.

Οδήγησόν με ἐν τῇ τριβῇ τῶν ἐντολῶν σου, ὅτι αὐτὴν ἠθέλησα.

Ωs ἔτεκες πάλαι ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν, οὕτω καὶ μετέστης νῦν Ἀχραντε, παραδόξως ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν.

Τέρονται Παρθένε οὐρανός τε καὶ γῆ· διὰ γάρ σου τῆς ἐνώσεως ἔτυχον, ὑψωθείσης εἰς τὰ ἄνω θαυμαστῶς.

Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ ὁδῷ σου ζήσόν με.

Περιβεβλημένη, νῦν παρέστης Θεῷ, καὶ πεποικιλμένη ἐν χάρισιν, ὡς βασίλισσα καὶ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Στήσον τῷ δούλῳ σου τὸ λόγιόν σου, εἰς τὸν φόβον σου.

Αγγελος Κυρίου πρὸ τριῶν ἡμερῶν, παραγίνεται πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, τὴν μετάστασιν γνωρίζων σοι τὴν σὴν.

Περίελε τὸν ὀνειδισμόν μου ὀνύπῳπτουσα, ὅτι τὰ κρίματά σου χρηστά.

Προσκομίζει κλάδον φοίνικός σοι Σεμνή, σύμβολον τῆς σῆς ἀνυψώσεως, ὁ Ἀρχάγγελος πεμφθεὶς ἐξ οὐρανοῦ.

Ἰδοὺ ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ζήσόν με.

Ω χαρᾶς ἀπείρου, ἧς ἐπλήσθης Ἄγνη, τοῦ Ἀγγέ-

λου Γαβριήλ σοι μηνύσαντος, τὴν μετάστασιν τὴν σὴν πρὸς οὐρανόν.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε, τὸ σωτήριόν σου κατὰ τὸν λόγον σου.

Κλίνουσι τοὺς κλάδους τὰ τοῦ ὄρους φυτὰ, καὶ προσνέμουσι τὸ σέβας Πανάχραντε, ὡς Δεσποίνῃ σοι πληροῦντα τὴν τιμὴν.

Καὶ ἀποκριθῆσομαι τοῖς ὀνειδίζουσί μοι λόγον, ὅτι ἤλπισα ἐπὶ τοῖς λόγοις σου.

Ασωμάτων στίφη οὐρανόθεν Σεμνή, τῇ Σιών πανευλαβῶς παραγίνεται, σὺν Δεσπότη τῷ οἰκείῳ ἐπίσέ. Καὶ μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα, ὅτι ἐπὶ τοῖς κρίμασί σου ἐπήλπισα.

Τῇ σεπτῇ ἐμφύχῳ τοῦ Θεοῦ Κιβωτῷ, τοῦ τολμήσαντος προσψαῦσαι ἀπέκοψεν, ὁ Ἀρχάγγελος τὰς χεῖρας τρομερῶς.

Καὶ φυλάξω τὸν νόμον σου διὰ παντός, εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Δάκρουσι καὶ θρήνοις γοεροῖς ἐπὶ σοί, πᾶσαι αἰσαὶ φίλαι ἐκόπτοντο, τὴν μετάστασιν μὴ φέρουσαι τὴν σὴν.

Καὶ ἐπορευόμην ἐν πλατυσμῷ, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Ωs ἐκεῖναι τότε, καὶ ἡμεῖς νῦν θερμῶς, ἰκετεύομεν

τοὺς δούλους σου Δέσποινα, μεταστᾶσα μὴ ἐάσης ὀρφανούς.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον βασιλέων, καὶ οὐκ ἤσυχνόμεν.

Νεῦσον οὐρανόθεν καὶ ἡμῖν τοῖς ἐν γῆ, καὶ κατὰ-πεμψον τὸ ἄπειρον ἔλεος, τοῖς τιμῶσί σου τὴν κοίμησιν Ἄγνη.

Καὶ ἐμελέτων ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, ἃς ἠγάπησα σφόδρα.

Ω χαρίτων βρύσις, ὡ θαυμάτων πηγὴ, ὡς ἀμέτρητον τὸ ἔλεος ἔχουσα, μὴ ἐλλείπης κατοικτεῖρουσα ἡμᾶς.

Καὶ ἦρα τὰς χεῖράς μου πρὸς τὰς ἐντολάς σου, ἃς ἠγάπησα, καὶ ἠδολέσχουν ἐν τοῖς δικαιομασί σου.

Προφητῶν ἀπάντων νῦν πληροῦνται ἐν σοί, αἱ προρρήσεις Παναμώμητε Δέσποινα, μεταστάση εἰς τὴν ἄληκτον ζωὴν.

Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισάς με.

Νῦν παρέστης ὄντως, καθὼς ψάλλει Δαδίδ, ὁ πρό-πάτωρ σου Πανύμνητε Δέσποινα, ὡς βασίλισσα τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη με παρεκάλεσεν ἐν τῇ ταπεινώσει μου, ὅτι τὸ λόγιόν σου ἔζησέ με.

Εδεῖ γὰρ σε ὄντως ἀνελθεῖν εἰς μονάς, οὐρανόθεν

καὶ σκηνώματα σύσσωμον, ὡς παστᾶδα Θεοῦ Λόγου καὶ σκηνήν.

Ἵπερήφανοι παρηγόμενοι ἕως σφόδρα, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου οὐκ ἐξέκλινα.

Θωμᾶς ἐκλείπει, τῆς κηδείας τῆς σῆς, κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν Πανάχραντε, ὅπως γινώμεν τὴν μετάστασιν τὴν σὴν.

Ἐμνήσθη τῶν κριμάτων σου ἀπ' αἰῶνος, Κύριε, καὶ παρεκλήθη.

Προσκυνῆσαι θέλων, καὶ αὐτὸς εὐλαβῶς, τὸ πανάχραντον καὶ ἅγιον σκῆνός σου, εὔρε τούτου γε τὸν τάφον σου κεγόν.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιπανόντων τὸν νόμον σου.

Πιστοὶ πάντες δεῦτε καὶ ἡμεῖς εὐλαβῶς, τῇ κηδεύσει τῆς Δεσποίνης συνδράμωμεν, ἀπαιρούσης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Ψαλτὰ ἦσάν μοι τὰ δικαιοματά σου ἐν τόπῳ παροικίας μου.

Εξοδίους ὕμνοις, καὶ ἡμεῖς τὴν ταφήν, τῆς Πανάγνου εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν, σὺν ἀνδράσι θεολήπτοις ψαλμικῶς.

Ἐμνήσθη ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, καὶ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Τράπεζα ἢ θεία ἢ βαστάσασα πρῖν, εὐθηνίας ἰλα-

σμὸν νῦν μεθίσταται, εἰς σκηνώματα τὰ θεῖα τῆς
 τρυφῆς

Αὕτη ἐγενήθη μοι, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ἡ χρυσῆ λυχνία, ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, δεξαμένη νῦν
 εἰς ὕψος ἀνάγεται, εἰς σκηνὴν τὴν ἐνδοτέραν τοῦ
 Θεοῦ.

Μερίς μου εἶ, Κύριε, εἶπα τοῦ φυλάσασθαι τὸν νόμον σου.

Κλίμαξ ἡ ἁγία, ἣν προεῖδε σαφῶς, Ἰακώβ δι' ἧς
 κατέβη ὁ Ὑψιστος, ἀνυψοῦται ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν.
 Ἐδείχθη τοῦ προσώπου σου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐλέησόν με κατὰ
 τὸ λόγιόν σου.

Γέφυρα ὑψοῦται ἡ μετάγουσα πρὶν, ἐκ θανάτου
 πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον, τοὺς θανέντας παραβά-
 σει τοῦ Ἀδάμ.

Διελογισάμην τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἐπέστρεψα τοὺς πόδας μου εἰς τὰ
 μαρτύριά σου.

Νῦν οὖν συγχορεύει, οὐρανοῖς τὰ ἐν γῆ, καὶ ἀν-
 θρώποις συναυλίζονται Ἄγγελοι, σοῦ Παρθένε
 μεταστάσης πρὸς Θεόν.

Ἠτοιμάσθην, καὶ οὐκ ἐταράχθην, τοῦ φυλάσασθαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἡ λαμπὰς ἡ θεία, τοῦ ἀβρόχου φωτός, φρυκτω-
 ροῦσα οὐρανόθεν τοὺς δούλους σου, μὴ ἐλλείπης
 Ἀγαθὴ τοὺς ἐπὶ γῆς.

Σχοινία ἀμικρωτῶν περιπλάκησάν μοι, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ
 ἐπελαθόμην.

Ωs νεφέλη κούφη ὑψουμένη Ἀγνή, μεταρσίως
 πρὸς Θεὸν τῶν χαρίτων σου, αἰεὶ βραῖνε τὰς φεκά-
 δας ἐφ' ἡμᾶς.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην, τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματά
 τῆς δικαιοσύνης σου.

Εν εὐδίῳ ὄρμῳ, τῆς ἀβρόχου χαρᾶς, νῦν ὄρμουσα
 ἐπικούρει Θεόνυμφε, καὶ ἡμῖν χειμαζομένοις ἐπὶ
 γῆς.

Μέτοχος ἐγώ εἰμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόν-
 των τὰς ἐντολάς σου.

Εν Σκηναῖς Ὑψίστου κατοικοῦσα Ἀγνή, τὴν σκη-
 νὴν ἐν ἧ Ἡθεὸς μεγαλύνεται, ἐν γῆ σκέπε λυτρου-
 μένη πειρασμῶν.

Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ, τὰ δικαιώματά σου διδάξόν με.

Βασιλέων σκῆπτρα, ὀρθοδόξων Ἀγνή, καὶ λαοῦ
 σου εὐσεβοῦς κέρας κράτυνον, ὡς δεσπόζουσα
 ἀπάντων τῶν κτιστῶν.

Χρηστότητα ἐποίησας μετὰ τοῦ δούλου σου, Κύριε, κατὰ τὸν
 λόγον σου.

Ωσπερ ἐπὶ πόλον, οὐρανοῦ Ἀγαθὴ, τὸν ἀσάλευτον
 ὀρῶσιν οἱ πλέοντες, οὕτω πάντες ἀτενίζομεν πρὸς σέ.

νουσιν ἀξίως ὑμνήσαί σε, τὴν ὑπέρτιμον Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνω νεύματι πήξας τὸν γύρον, ἐν γαστρί σου βρέφος ἐχώρησε, καὶ ἐποίησέ σε ἄλλον οὐρανόν.

Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστί, τότε ἂν ἀπωλόμην ἐν τῇ ταπεινώσει μου.

Ολον τὸν Ἄδὰμ προσλαμβάνει ἐκ γαστροῦ σου, θέλων ἐκτεμεῖν ῥιζόθεν παρακοήν ὁ Υἱός σου, τὴν φουῖσαν ἐν ἡμῖν.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμι τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με.

Νόμου ἡ σκιά ἐπεπαύθη, ὧ Παρθενομητορ, νόμου τὸν δοτῆρα τεκούσης σου, τὸν φωτίζοντα ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικιώματά σου ἐξεζήτησα.

Νόμοι ἐπὶ σέ οἱ τῆς φύσεως, Ἄγνη Παρθένε, σφόδρα παραδόξως καινίζονται, ὡς κυήσασαν Θεὸν Ἐμμανουήλ.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἀμαρτωλοί, τοῦ ἀπολέσαι με· τὰ μαρτύριά σου συνῆκα.

Αμπελος ἡμῖν ζωηφόρος ἀνεδείχθη μόνη, φύσασα

τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, τὸν εὐφραίνοντα ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς.

Πάσης συντελείας εἶδον πέρις, πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα.

Βάτον ἐν Σινᾷ ἀκατάφλεκτον εἶδέ σε πάλαι Μωϋσῆς γαστρί σου τὸ θεῖον πῦρ, ὡς χωρήσασα ἀφλέκτως Μαριάμ.

Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν μελέτη μου ἐστίν.

Ορος Δανιὴλ ἀλατόμητον εἶδέ σε Κόρη, ἐξ οὗ ἀχειροτρομήτως ὁ ἄτμητος Χριστὸς τέτμηται, ἡ πέτρα τῆς ζωῆς.

Ἵπὲρ τοὺς ἐχθρούς μου ἐσόφισάς με τὴν ἐντολήν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐμὴ ἐστίν.

Πύλη νοητὴ τῆς ἐν γῆ φανερωθείσης, Κόρη, ἐκ τοῦ ὕψους θείας ἀνατολῆς, ἀνεδείχθης, Θεονύμφευτε, πιστοῖς.

Ἵπὲρ πάντας τοὺς διδάσκοντάς με συνῆκα, ὅτι τὰ μαρτύριά σου μελέτη μου ἐστίν.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιά, Παρθένε, τέτοκας τὰ πέρατα φαίνουσα, πλανωμένοις γενομένη ὁδηγός.

Ἵπὲρ πρεσβυτέρους συνῆκα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐξεζήτησα.

Εστησας ὄρμην τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶς, Παρθέ-

νε, τὸν Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, τὸν ἀθάνατον
δοτῆρα τῆς ζωῆς.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου, ὅπως ἂν φυ-
λάξω τοὺς λόγους σου.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ὑπερένδοξε Ἄγνη Παρθένε,
ἀσπιλα Θεῷ διετήρησας· δι' ὃ κάλλους σου ἠράσθη
ὁ Χριστός.

Ἄπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

Στύλος φωταυγῆς καὶ νεφέλη δροσοφόρος, Κόρη,
γέγονας, δροσίζουσα τὸν φλογμὸν καὶ φωτίζουσα
τὸν ζόφον τῶν παθῶν.

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου.

Αρουραν, Ἄγνη, εὐθηνούσαν οἶδαμένσε πάντες, εὐ-
φορίαν οἰκτιρμῶν ἐκβλαστάνουσαν καὶ χαρίτων
τοῖς προστρέχουσιν εἰς σέ.

Ἄπὸ τῶν ἐντολῶν σου συνῆκα, διὰ τοῦτο ἐμίσησα πᾶσαν ὁδὸν ἀδικίας.

Στάχυν ἀληθῶς σὺ ἐβλάστησας τὸν θεῖον Λόγον,
οὔσα ὄντως χώρα ἀνήροτος, τὸν τροφέα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν, Ἄγνη.

Λύγνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου.

Ορθρος φαινὸς ἐχρημάτισας, Παρθένε, πᾶσι, φέ-
ρουσα ὡς ἥλιον τὸν Χριστόν, τὸν ἀγνοίας σκότος
λύσαντα ἡμῶν.

κίμοσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Χαῖρε Μαριάμ, δι' ἧς ἔλαμψε χαρὰ τῷ κόσμῳ,
καὶ ἀρὰ ἡ καθ' ἡμῶν ἐξωστράκισται, τὸν Σωτῆρα
κυησάσης ἐπὶ γῆς.

Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε ζῆσόν με κατὰ τὸν λόγον σου.

Θαῦμα ἀληθῶς πολυθρύλλητον Ἀγγέλων πέλεις,
καὶ τραυματισμὸς πολυθρήνητος τῶν δαιμόνων, ὦ
Μητρόθεε Ἄγνη.

Τὰ ἐκούσια τοῦ στόματός μου εὐδόκησον δὴ, Κύριε, καὶ τὰ κρίμα-
τά σου διδάξόν με.

Δένδρον ἀληθῶς ἀγλαόκαρπον, Κόρη, ἐγένου, ἐξ
οὔ πάντες τρέφονται οἱ πιστοί, τὸν οὐράνιον δρε-
πόμενοι καρπόν.

Ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ σου διὰ παντός, καὶ τοῦ νόμου σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

Υψος λογισμοῖς δυσανάβατον τοῖς ἀνθρωπίνοις,
βάθος Κόρη δὲ δυσθεώρητον τοῖς Ἀγγέλων χρη-
ματίζεις ὀφθαλμοῖς.

Ἐθεντο ἁμαρτωλοὶ παγίδα μοι, καὶ ἐκ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἐπλανήθην.

Μόνη ἐκλεκτὴ ἐχρημάτισας Θεῷ, Παρθένε· τει-
γαροῦν σοὶ μόνη ἐποίησε μεγαλεῖα, ὥσπερ ἔφης,
ὁ Θεός.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἀγαλλίασεν ἡ καρδιά μου εἰσίν.

Ὁλη εἶ καλή, καὶ οὐκ ἔστι σοι, Παρθένε, μῶμος, κρᾶζει ὁ Νυμφίος ὀπίσω σου, εὐπρεπείας τοῦ σοῦ κάλλους ἐρασθεῖς.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

Δύναμιν πολλαὶ θυγατέρες τῷ Θεῷ, Παρθένε, ἐποίησαντο, σὺ πάσας δὲ ἀληθῶς ὑπερῆρας καὶ ὑπέρχεσαι πασῶν.

Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Αδομέν σοι οὖν μελωδήματα καρπὸν χειλέων, καὶ ὑμνολογοῦμεν τὴν δόξαν σου, μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου, Ἄγνη.

Βοηθός μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Ρεῖθρα τῆς ζωῆς τὴν προχέουσαν Θεοῦ σοφίαν ἐν γαστρὶ σου σχοῦσα, Πανάμωμε, ζωτικὸς καὶ ἡμῖν πήγασον κρουνοῦς.

Ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ πονηρευόμενοι, καὶ ἐξερευνήσω τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ μου.

Μέτοχοι ζωῆς τῆς ἀφθάρτου τε καὶ αἰδίου τῷ σῶτόκῳ πάντες γεγόναμεν· δι' ὃ ἀδομεν τὸ χαῖρέ σοι Σεμνή.

Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ λόγιόν σου καὶ ζῆσόν με, καὶ μὴ κατασχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου.

Ὡσπερ οὖν ἡμεῖς τῆς καρδίας κλινόμεν σοι γόνυ, οὕτω καὶ αὐτὴ πρὸς ἡμᾶς τὸ οὖς κλῖνον, Δέσποινα, τοὺς σοὺς θεραπευτάς.

Βοήθησόν μοι, καὶ σωθήσομαι, καὶ μελετήσω ἐν τοῖς δικαιώμασί σου διὰ παντός.

Ὡσπερ οἱ νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται, Κόρη, οὕτω καὶ ἡμᾶς ζωοποίησον, νεκρωθέντας πλημμελήμασι πολλοῖς.

Ἐξουδένωσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου, ὅτι ἄδικον τὸ ἐνθήμεμα αὐτῶν.

Γνώμην καὶ βουλήν, προσδοκίαν τε καὶ σῶμα, Κόρη, ἅμα τῇ ψυχῇ καὶ τῷ πνεύματι ἀνατίθεμεν πρὸς σὲ ὅλοσχερῶς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοὺς ἀμαρτωλοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰ μαρτύριά σου.

Ὡς γὰρ προσφυγῇ, ἐπί σοι θαβροῦντες μόνη, Κόρη, μὴ χρηστῆς ἐλπίδος ἐκπέσοιμεν, ἀλλὰ τύχοιμεν τῆς σῆς ἐπαρωγῆς.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου· ἀπὸ γὰρ τῶν κριμάτων σου ἐφοβήθην.

Ράβδον ἀγαθὴν τῆς δυνάμεως, ἀγία Κόρη, ἀπα-

σιν ἡμῖν ἐξαπόστειλον, τοῖς προσφεύγουσι τῇ σκέπη σου θερμῶς.

Ἐποίησα κρίμα καὶ δικαιοσύνην, μὴ παραδῶς με τοῖς ἀδικοῦσί με.

Ἄλλην γὰρ ἡμεῖς οὐ γινώσκομεν, Ἄγνη, προστάτην πλήν σου τῆς τεκούσης τὸν Πλαστοουργόν, πρὸς ὃν πρέσβυν σε προβάλλομεν θερμόν.

Ἐκδέξαι τὸν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν, μὴ συκοφαντησάτωσάν με ὑπερήφανοι.

Πλούτισον ἡμᾶς ταῖς ιδέαις τῶν καλῶν, Παρθένε, τοὺς ἀφρόνως ἤδη πτωχεύσαντας, παραβάσει τῶν θείων ἐντολῶν.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτήριόν σου, καὶ εἰς τὸ λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου.

Εἴσαγε ἡμᾶς εἰς ὁδοὺς τῆς μετανοίας, Κόρη, ὀφθαλμοὺς νοδὸς καταυγάζουσα, σαῖς πρεσβείαις, **Μαριὰμ**, φωτιστικαῖς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὰ δικαιώματά σου διδάξόν με.

Ἀνασσα παντός, τοῖς σοῖς δούλοις ἰλέωσαι πᾶσι, ταῖς σαῖς μεσιτείαις τὸν Κύριον, ὅταν μέλλη κριῖναι πάντας τοὺς βροτούς.

Δούλός σου εἰμὶ ἐγώ, συνέτισόν με, καὶ γνώσμαι τὰ μαρτύριά σου.

Ἰθυνον ἡμᾶς πρὸς λιμένας σωτηρίους, Κόρη, τοὺς

χειμαζομένους ἐν κλύδωνι ψυχοφθόρων παραπτώσεων δεινῶ.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου.

Ομόρω οἰκτιρμῶν τῶν σῶν, ἀνανδρε Θεοκυῆτορ, τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὴν αὐλακα πότισον, χερσωθεῖσαν ταῖς ἀκάνθαις τῶν παθῶν.

Διὰ τοῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίου καὶ τοπάζιον.

Ἀνοιξον ἡμῖν τοῦ ἐλέους σου τὴν θύραν, Κόρη, νῦν προσκαλουμένοις σὸν ὄνομα, ὡς ἀνθρώπων ταχυνῆ καταφυγή.

Διὰ τοῦτο πρὸς πάσας τὰς ἐντολάς σου κατωρθούμην, πᾶσαν ὁδὸν ἀδικῶν ἐμίσησα.

Ἀέξαι τὸν καιρὸν τῆς νηστείας τῇ ταφῇ σου, Κόρη, ἀντὶ σμύρνης ἣν προσηγάγομεν, καὶ δὸς νέκρωσιν ἡμῖν τὴν τῶν παθῶν.

Θαυμαστά τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο ἐξηρεύνησεν αὐτὰ ἡ ψυχὴ μου.

Ἀέξαι καὶ ὠδὰς ἀς προσάγομέν σοι, Παναγία, ὡς εὐώδη μύρα, τῷ τάφῳ σου παριστάμενοι νυνὶ δουλοπρεπῶς.

Ἡ δῆλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ, καὶ συνετιεῖ νηπίους.

Οἶδαμεν, Ἄγνη, ὡς οὐδέν σοι ἄξιον τελοῦμεν, ὧν ἡμῖν παρέχεις σὺ δωρεῶν, ἴσας ψάμμω καὶν προσάγωμεν ὠδὰς.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα, καὶ εἴλχυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθουν.

Απας γάρ, Ἄγνή; ὕμνος καὶ ᾠδὴ ἠττῶνται τῶν ἀπειραρίθμων χαρίτων σου, καὶ τῶν δώρων ὧν καρπούμεθα ἡμεῖς.

Δόξα.

Δόξαν τῷ Πατρί, σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ παναγίῳ Πνεύματι προσάγομεν εὐσεβῶς, τῇ Τριάδι τῇ ἀγίᾳ καὶ σεπτῇ.

Καὶ νῦν.

Ασμασι πιστοί, ὀρθοδόξοις τε καὶ εὐπροσδέκτοις, πάντες ἀνυμνήσωμεν σήμερον τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ δουλοπρεπῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὴν Θεοδόχον, τὴν τῶν ἀρετῶν ταμεῖον ὑπάρξασαν καὶ χαρίτων ἀπάσῶν τῶν τοῦ Θεοῦ.

Συναπτὴ μικρά, καὶ ἐκφώνησις.

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβείμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἄρχεται αὐθις μετὰ μέλους ὁ δεξιὸς χορὸς.

Ἦχος γ'.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι, Παρθένε.

Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπῶντων τὸ ὄνομά σου.

Νέκρωσιν ὑπέστης, κυήσασα, Παρθένε, τὸν νεκρωτὴν τοῦ ἄδου.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Θανοῦσα, ἀθανάτους μετέβης πρὸς σκηνώσεις, ἐχθρὸν ἢ θανατοῦσα.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Σκιρτῶσιν αἱ καρδίαι τῶν εὐσεβοῦντων πάντων ἐπὶ τῇ σῇ κηδεύσει.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἡ γῆ πανηγυρίζει, ὁ οὐρανὸς χορεύει, σοῦ ἄνω αἰρομένης.

Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Επείγη, ὦ Παρθένε, ἀπαίρειν εἰς τὰ ἄνω, ὑπὲρ τῶν
κάτω οὐσα.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

Ἰνα τὸ κάλλος βλέπης τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Παρθένε,
πρὸς οὐρανοὺς μετέστης.

Ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν σφόδρα.

Εζώωσας, Παρθένε τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τῇ σῇ
σεπτῇ κοιμήσει.

Ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.

Ο τάφος σου, Παρθένε, παθῶν ἡμᾶς λυτροῦται,
τὴν δόξαν σου κηρύττων.

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα, καὶ ὁ δοῦλός σου ἠγάπησεν αὐτό.

Ο τάφος σου κηρύττει, Παρθένε, τὴν ταφὴν σου,
καὶ τὴν μετάστασίν σου.

Νεώτερος ἐγὼ εἰμι καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ
ἐπελαθόμην.

Σὲ καθορᾶν δοκοῦμεν, ἅγια Θεοτόκε, σῆμα τὸ
σὸν ὄρωντες.

Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὁ νόμος σου ἀλήθεια.

Εν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν, Παρθένε, ἐστῶ-
τες τῷ ναῶ σου.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὔροσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.

Ἰκέτευε τὸν κτίστην σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι καὶ
τοῖς γεννήτοσί σου.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα, συνέτισόν με, καὶ ζήσομαι.

Οπως καταξιώση χαρᾶς ἀνεκλαλήτου τοὺς ὀρ-
θοδόξους πάντας.

Ἐκέκραξα ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου· ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τὰ δικαιώματά
σου ἐκζητήσω.

Πάντες οἱ λαοὶ σε Δέσποιναν, Παρθένε, καλοῦσι
προσκυνοῦντες.

Ἐκέκραξά σοι, σῶσον με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Καὶ ὄντως, ὦ Παρθένε, αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρί-
ζουσί σε.

Προέφθασα ἐν ἀωρίᾳ καὶ ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.

Τῶν χριστοκτόνων μόνον τὸ γένος, Θεοτόκε, τὰ
νῶτά σοι ἐκστρέφει.

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον τοῦ μελετᾶν τὰ λόγια σου.

Φυλαὶ λοιπαὶ καὶ γλῶσσαι τὸν τάφον σου κυ-
κλοῦσι, σὲ ἀνυμνολογοῦντες.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ
κρίμά σου ζῆσόν με.

Πάντες ἐξαιτοῦνται τὴν σκέπην σου, Παρθένε, καὶ
τὴν ἀντίληψίν σου.

Προσέγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.

Οὐ γὰρ κατησχυμένος ἀπέρχεταιί σου, Κόρη, πᾶς ὅς τις σοι προστρέχει.

Ἐγγὺς εἶ σύ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

Αγαθοῖς καὶ φαύλοις παρέχεις τὰς αἰτήσεις, μιμήσει τοῦ Υἱοῦ σου.

Κατ' ἀρχὰς ἐγνων ἐκ τῶν μαρτυριῶν σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.

Πάντες γὰρ ἐθέλεις σωθῆναι, μετασχόντας τῆς σῆς μεγαλωσύνης.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Οἶδαμέν σε, Κόρη, φιλάνθρωπον οἱ πάντες, οἷα Θεοῦ Μητέρα.

Κρίνον τὴν κρίσιν μου, καὶ λύτρωσαί με, διὰ τὸν λόγον σου ζῆσόν με.

Τίς ἐξείπειν ἰσχύσει, Παρθενομήτορ μόνη, τὰς θείας ἀρετάς σου.

Μακρὰν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησα.

Τίς δὲ ἐπαριθμήσει τὰς σὰς εὐεργεσίας, ἃς πᾶσιν ἐπινέμεις.

Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε, κατὰ τὸ κρίμα σου ζῆσόν με.

Ζῶσι καὶ τεθνεῶσι, τοῖς ἐπὶ σὲ θαυρόουσιν, ἀντίληψιν σὺ δίδως.

Πολλοὶ οἱ ἐκδιώκοντές με καὶ θλιβόντές με· ἐκ τῶν μαρτυριῶν σου οὐκ ἐξέκλινα.

Θσα γὰρ θέλεις πράττεις, τὰ πάντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας, καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγια σου οὐκ ἐβύλαζαντο.

Ζῶσι καὶ τεθνεῶσι πρόστηθι οὖν, Κόρη, ἡμῖν τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν.

Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα. Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζῆσόν με.

Απάλλαξον Παρθένε ἡμᾶς τοῦ αἰωνίου πυρός καὶ τῆς γεένης.

Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα πάντα τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Μόνη σὺ προστάτις πενήτων ὀρφανῶν τε καὶ τῶν χηρῶν ὑπάρχεις.

Ἄρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδείλιασεν ἡ καρδία μου.

Σὺ γὰρ Μαρία πέλεις, ὁ γλυκασμὸς Ἀγγέλων, χαρὰ τῶν θλιβομένων.

Ἀγαλλιάσομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγια σου, ὡς ὁ εὐρίσκων σκύλα πολλά.

Χριστιανῶν σε σκέπην, μάλιστα καὶ Μητέρα, κη-
ρύττομεν οἱ πάντες.

Ἄδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸν δὲ νόμον σου ἠγάπησα.

Εἰς βάθη τῆς κακίας πεσόντας, Θεοτόκε, ἔγειρον
σαῖς πρεσβείαις.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.

Εὐδόωσον, Παρθένε, πρὸς τρίβους τοῦ Κυρίου, τοὺς
σὲ εὐλαβουμένους.

Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς
σκάνδαλον.

Κακοῖς κεκρατημένους, Παρθένε, μὴ παρίδης, εἰς
τέλος ἀπολέσθαι.

Προσεδόντων τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα.

Εν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ πεταίομεν καθ' ἑκάστην
σοί τε καὶ τῷ Υἱῷ σου.

Ἐφύλαξεν ἡ ψυχῆ μου τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἠγάπησεν αὐτὰ σφόδρα.

Αλλὰ μὴ ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου ἡ-
μᾶς, Παρθενομήτορ.

Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου καὶ τὰ μαρτύριά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ
ὁδοί μου ἐναντίον σου, Κύριε.

Δυσώπει τὸν Υἱόν σου οἰκτεῖραι ἡμᾶς πάντας ἐν
τῇ μελλούσῃ κρίσει.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου
συνέτισόν με.

Οἶδαμεν, ὡς ἰσχύει ἡ σὴ πρεσβεία, Κόρη, πρὸς τὸν
ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμα μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τὸ λόγιόν σου
ῥῦσαί με.

Εὐμενῆ πολλάκις αὐτὸν ἀγανακτοῦντα εἰργάσω
ἡμῖν μόνη.

Ἐξερεύξαιτο τὰ χεῖλη μου ὕμνον, ὅταν διδάξῃς με τὰ δικαιώματά σου.

Ταῖς σαῖς πρεσβείαις κλίνει, τιμῶν σε ὡς Μητέρα,
ἀξίαν πάσης δόξης.

Φθέγγαιτο ἡ γλῶσσά μου τὰ λόγιά σου, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου
δικαιοσύνη.

Σὲ καὶ ἡμεῖς ἀξίως ἐκ πόθου προσκυνοῦμεν, καὶ
ἀνυμνολογοῦμεν.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠρετισάμην.

Διὰ σοῦ γάρ, Κόρη, ἀνέπλασε τὸ γένος ἡμῶν ὁ
Θεὸς Λόγος.

Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε, καὶ ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστίν.

Διὰ σοῦ καὶ σώζει τοὺς σοὶ προσπεφευγότες,
πανύμνητε Μαρία.

Ζήσεται ἡ ψυχῆ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Οργανον γὰρ πέλεις βροτῶν τῆς σωτηρίας, Θεῷ ἐκλελεγμένον.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Αγάθουνον οὖν πάντα, ὡς οἶδας, τοὺς σοὺς δούλους, Παρθένε Θεοτόκε.

Δόξα.

Ω Τριάς ἁγία, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, τοὺς λατρευτάς σου σῶσον.

Καὶ νῦν.

Ω Παναγία Μῆτερ, σκέπε καὶ φρουρεῖ πάντα, τοὺς ἐπὶ σέ θαρρόυντας.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι, Παρθένε.

Εἶτα τὰ Εὐλογητάρια.

Εὐλογητὴ εἶ Δέσποινα, σκέπε, φρουρεῖ τοὺς σέ ὑμνολογοῦντας.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὄρων σε, ἐν νεκροῖς λογισθεῖσαν, τὴν σωτῆρα τῶν βροτῶν Μαριάμ τετοκυῖαν, τὸν σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδάμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ ἄδου πάντα ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὴ εἶ, Πάναγνε, τήρει πάντα ἡμᾶς ἀκατακρίτους.

Τί θρηνεῖτε συμπαθῶς, ὦ γυναῖκα, ἐπ' ἐμοὶ θνή-

σκειν μελλούση, ἢ Παρθένος τερπομένη ἔλεγε, πρὸς τὰς γείτονας θρηνολογοῦσας· παύσασθε ὑμεῖς τοῦ θρήνου, καὶ ἤσθητε· καὶ θανοῦσα γὰρ ὑμῶν οὐκ ἀφίσταμαι.

Εὐλογητὴ εἶ, Ἀχραντε, σῶζε πάντα ἡμᾶς ἀναμαρτήτους.

Λίαν ταχὺ πρὸς σέ, Κόρη, ἔδραμον, οἱ Ἀπόστολοι θρηνολογοῦντες, μεταστῆναι πρὸς τὰ ἄνω μέλλουσαν, καὶ εἶπον, θρήνου νῦν καιρός, τὸ πάθος πῶς οἴσομεν, ὀρφανίας τῆς σῆς, ὦ Παναμώμητε;

Εὐλογητὴ εἶ Πάνσεμνε, δίδου πᾶσιν ἡμῖν τὴν σωτηρίαν.

Μυροφόρων, Παρθένε, τάξιν ἀναλαβόντες, πρὸς τὸ μνήμα σου ὕμνους ἐξοδίους προσκομίζομεν, ἀνυμνοῦντές σε, Κόρη, τὴν μετὰ νεκρῶν λογισθεῖσαν ὡς ἄνθρωπον, ὡς Θεοῦ δὲ μετασταῖσαν γεννήτριαν.

Δόξα.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφεῖμ, κράζοντες τὸ ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἀμαρτίας, Παρθένε, τὸν Ἀδάμ ἐλυτρώσω· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾷ ἀντί λύπης παρέ-

σχες, ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ
σοῦ σαρκωθείς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα,

Δόξα σοὶ ὁ Θεός. (ἐκ τρίτου).

Ἔϊτα συναπτῆ, καὶ ἐκφώνησις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δό-
ξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι
νῶν καὶ ζεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάριον, (ἐκ τρίτου).

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε,
Γεθημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα·
καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παραλάβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχους δ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει σου Οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται,
καὶ Ἄγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ
γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὠδὴν σοὶ ἐξόδιον προσφωνοῦσα
τῇ Μητρὶ τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, Ἀπειρόγα-
με Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
ῤυσαμένη προγονικῆς ἀποφάσεως. (Δίς).

Ἐκ περάτων συνέδραμον Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι
θεαρχίῳ νεύματι τοῦ κηδεῦσαί σε, καὶ ἀπὸ γῆς

αἰρομένην σε πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ
Γαβριὴλ ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοὶ χαῖρε ὄχημα τῆς
Θεότητος ὅλης, χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἀνω
τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἡ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μετεβέβηκας τῇ
σεπτῇ κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούν-
των Ἀγγέλων σοὶ, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστό-
λων, Προφητῶν καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομέ-
νου τε ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου τὴν
ἀμώμητον ψυχὴν σου, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σῆ ἀθανάτω σου κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς
ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους αἰθερίους διήρπα-
ζον, καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέ-
στησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαν-
τες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ μελωδοῦντες
ἀνεβόων· χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ
ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου
καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευσε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔϊτα δοξολογία μεγάλη. Ψαλλομένου δὲ τοῦ Τρισαγίου ἀργῶς,
αἴρουσι τὴν Κλίνην καὶ ἀναβαίνουντι τὰς βαθυμίδας κτλ. ὡς ἐν τῇ
διατάξει διελάβομεν. Ἐἴθ' οὕτω ἐπιστρέφοντες ψάλλουσι τὰ
παρόντα τροπάρια.

Απόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα. **Τ**ῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεῖς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος σὺν μυριάσιν Ἄγγέλων.

Μετὰ βροντῆς ἐν νεφέλαις τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτὴρ πρὸς τὴν τεκοῦσαν ἐκπέμπει, πύθω κηδεύοντας αὐτήν· κατέρχεται δὲ καὶ οὗτος, δορυφορούντων Ἀγγέλων.

Ὁμοια τροπάρια ψαλλόμενα καθ' ἑκάστην ἡμέραν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας, ὅτε ὁ λαὸς ἀσπάζεται τὸν τάφον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νεῦσον οὐρανόθεν πρὸς ἡμᾶς, τοὺς συναθροισθέντας ἐν τῷδε τῷ σῶ πανσέπτῳ Ναῶ, καὶ τὸ θεῖον μνημῆμά σου νῦν προσκυνοῦντας σεπτῶς, καὶ σὴν χάριν κατάπεμψον ἡμῖν, Παναγία, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ σωτηρία πιστῶν, ὅπως δυνηθῶμεν ἐνθέως τὴν ζωὴν ἡμῶν διανύσαι, καὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ σου δόξης τύχωμεν.

Ὡσπερ Ἀποστόλων ἡ πληθὺς ἐν τῇ σῇ κοιμήσει

ἐπέστη ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ὄδε τὸ θεϊότατον κηδεῦσαι σῶμά σου, καὶ ἡμεῖς οὕτω σήμερον, πιστῶς συνδραμόντες πύθω κατασπάσασθαι τὸ θεῖον μνημῆμά σου· ὡς οὖν τότε' ἐκείνοις ὑπέσχου, φάνηθι ἡμῖν τοῖς σοῖς δούλοις πρέσβυς πρὸς Υἱόν σου τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δέχου εὐμενῶς ἡμῶν λιτάς, Δέσποινα τοῦ κόσμου Μαρία, Θεοκυῆτορ Ἄγνη, ἃς ἐν τῷ ἀγίῳ σου τάφῳ προσφέρομεν ἐκ καρδίας καὶ στόματος, καὶ λύσιν παράσχου τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ χαλεπῶν πειρασμῶν· σὺ γὰρ εἶ ἡμῶν προστασία καὶ ἡ ἀσφαλὴς σωτηρία, ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι.

Καὶ ἀπόλυσις.